

Van Hoof Advies UG

Im Heidfeld 24, 47574 Goch

Correspondentie: Postbus 41
6590 AA Genneep

e-mail: mailvanhoofadvies@gmail.com
IBAN: DE02320613844801763010

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

Uw kenmerk: 202305192/1/R2
Mijn kenmerk: Bm006
Betreft: beroep

Kessel, 26 januari 2024

Hoogedelgestrenge Dames, Heren,

Namens de Milieuvereniging Land van Cuijk, Beersweg 10, 5451 NS Mill (verder te noemen: de vereniging) verzocht ik aan het college van Burgemeester en Wethouders van de toenmalige gemeente Boxmeer (thans gemeente Land van Cuijk) om de vigerende omgevingsvergunning (activiteit milieu dan wel OBM - art. 2.1 lid 1 onder e of i Wabo) van het bedrijf Sassekamp 4 te Rijkevoort, op grond van art. 2.33 lid 2 onder a van de Wet Algemene Bepalingen Omgevingsrecht (Wabo) gedeeltelijk in te trekken. Het college heeft naar aanleiding van dit verzoek op 14 december 2021 de vergunning gedeeltelijk ingetrokken. Tegen dat besluit is door Landbouwexploitatiebedrijf J.P.H. Rongen BV, Vecunda Vee C.V., Vecunda Vastgoed BV, Rongers Peters VOF en J.H.F.M. van Duijnhoven beroep aangetekend. Bij uitspraak van 29 juni 2023 met zaaknummer SHE 22/255 heeft de rechtbank Oost-Brabant dit beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en het college opgedragen om binnen 12 weken een nieuw besluit te nemen. Namens de vereniging tekende ik hoger beroep aan tegen deze uitspraak. Op 11 januari 2024 heeft het college van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Land van Cuijk (verderr: het college) een nieuw besluit genomen. Het intrekkingverzoek wordt in het nieuwe besluit volledig afgewezen. Dat betekent dat de vergunning, ook voor de stal 5, die niet binnen 3 jaar na het onherroepelijk worden van de vergunning was gerealiseerd, niet wordt ingetrokken.

U stelt mij in de gelegenheid om schriftelijk te laten weten of de vereniging zich kan vinden in dit besluit en zo niet, waarom niet. Dat doe ik bij deze. De vereniging kan zich niet vinden in het nieuwe besluit. De beroepsgronden van het van rechtswege ontstane beroep zijn als volgt:

Niet ter discussie staat dat de beleidsregel over het intrekingsbeleid van de voormalige gemeente Boxmeer nog steeds van toepassing zijn. Het college erkent dit op blz. 10. Het college stelt vervolgens dat niet volstaan kan worden met een verwijzing naar deze beleidsregels, maar dat er ook een belangenafweging gemaakt moet worden. Men concludeert uiteindelijk dat er in beginsel sprake is van een aanleiding om de vergunning voor stal 5 in te trekken overeenkomstig de genoemde beleidsregels, maar dat rekening houdend met de beleidsruimte en met het duidelijke financiële belang van de nieuwe eigenaar en inrichtinghouder en met de omstandigheid dat de inrichting geen zodanige gevolgen voor het milieu veroorzaakt dat die een gedeeltelijke intrekking voor stal 5 rechtvaardigen en met de omstandigheid dat planologische en stedenbouwkundige belangen niet in het geding zijn, afgezien wordt van de gedeeltelijke intrekking.

Dat alle relevante belangen tegen elkaar moeten worden afgewogen bij een intrekingsbesluit, ontslaat het college echter niet van de verplichting om aan de Beleidsregel te toetsen. Op grond van de Beleidsregel is er niet slechts sprake van een aanleiding om de vergunning voor stal 5 in te trekken, zoals het college ten onrechte stelt, maar op grond van de Beleidsregel móet de vergunning voor stal 5 in een situatie als de onderhavige worden ingetrokken. Dat betekent dat het intrekingsverzoek alleen had mogen worden afgewezen, op basis van bijzondere omstandigheden waardoor de gevolgen van intrekking onevenredig zouden zijn in verhouding met de tot de met de beleidsregels te dienen doelen (hardheidsclausule in art. 9 Beleidsregel). Dat er sprake is van dergelijke bijzondere omstandigheden die nopen om af te wijken van de Beleidsregel is echter gesteld noch gebleken.

Art. 4 lid 2 van de Beleidsregel stelt immers dat van de intrekingsbevoegdheid gebruik wordt gemaakt na verloop van 3 jaar na het onherroepelijk worden. Art. 4 lid 3 geeft aan dat op basis van een ingediende zienswijze wordt onderzocht of er aanleiding is om een ruimere termijn toe te kennen. Art. 5 lid 6 geeft vervolgens aan dat deze ruimere termijn hoe dan ook nooit langer kan zijn dan 52 weken. Art. 6 geeft nog eens nadrukkelijk aan dat de vergunning dan moet worden ingetrokken en dat een verdere verlenging niet mogelijk is. In casu was de verstreken termijn echter vele malen langer. Op 20 april 2021 was de stal die op 30 augustus 2011 vergund was, nog altijd niet opgericht. Op 17 september 2021 waren nog slechts enkele voorbereidende werkzaamheden voor de bouw verricht.

Het college beschrijft in het besluit de financiële belangen van de nieuwe eigenaar, maar nergens blijkt uit dat die zodanig van gewicht zijn dat de gevolgen van intrekking onevenredig zouden zijn en dat er sprake zou zijn van een bijzondere omstandigheid die noopt om van de Beleidsregel af te wijken.

Daarbij gaat het college er bovendien aan voorbij dat de bouwwerkzaamheden voor het grootste gedeelte pas hebben plaatsgevonden op een tijdstip nadat de vergunning bij besluit van 14 december 2021 reeds ingetrokken was voor stal 5. Dit betekent dat zonder de vereiste vergunning de inrichting werd uitgebreid.

Bovendien stelt het college ten onrechte dat er uitzicht was op het op korte termijn gebruik maken van de vergunning en dat dit inmiddels ook is gebeurd. De feitelijk opgerichte stal 5 is echter een andere dan de vergunde stal. De vergunde stal had betrekking op stalsysteem BWL 2009.14.V7 (stal met verwarmingssysteem met warmteheaters en ventilatoren). De – na het intrekkingbesluit van 14 december 2021 – inmiddels gerealiseerde en uitgevoerde stal heeft echter betrekking op stalsysteem BWL 2010.13.V7 (stal met luchtmengsysteem voor droging strooisellaag in combinatie met een warmtewisselaar). Er is dus geen gebruik gemaakt en er was ook geen uitzicht op het gebruikmaken van de vergunning, maar er is in afwijking van de vergunning gewerkt.

Anders dan ook de rechtbank stelt in r.o. 7.2 van de aangevallen uitspraak SHE 22/255 vormde de koopovereenkomst dan ook nog geen concrete aanwijzing dat alsnog van de revisievergunning gebruik zou worden gemaakt.

Bovendien zijn ook de voorbereidende werkzaamheden uitgevoerd op een moment lang nadat al bekend was dat er een intrekkingverzoek lag. De omstandigheid dat de situatie moet worden beoordeeld zoals die was ten tijde van het moment van het nemen van het besluit en de omstandigheid dat vergunninghouder tot dat moment nog gebruik mocht maken van de vergunning, neemt niet weg dat vergunninghouder er rekening mee kon en daarom ook moest houden dat de intrekkingprocedure liep. Vergelijk ook de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland ECLI:NL:RBMNE:2021:4524, r.o. 36. Ook verwijst de vereniging naar Uw uitspraak 202105909/1/R4: ECLI:NL:RVS:2022:1835, r.o. 3.3; wanneer alsnog gebouwd wordt nadat er een voornemen is tot intrekking en er geen concrete afspraken zijn gemaakt op grond waarvan vergunninghouder erop mocht vertrouwen dat de vergunning niet zou worden ingetrokken, dan kan uit bouwwerkzaamheden niet de verwachting ontleend worden dat de vergunning niet wordt ingetrokken. Zie ook de uitspraak ECLI:NL:RBLIM:2022:2463, r.o. 14. Dat deze uitspraak betrekking had op een intrekking van de natuurvergunning en dat deze ten tijde van het intrekkingverzoek nog niet onherroepelijk was, zoals het college stelt op blz. 2, neemt niet weg dat het financieel belang van de bedrijfsvoerder gelet op deze omstandigheden genuanceerd moet worden, zoals ook blijkt uit de andere hierbovengenoemde uitspraken. Het college gaat daar aan voorbij.

Bovendien betekent de intrekking van de vergunning voor stal 5 een substantieel lagere geurbelasting voor de naastgelegen woning Sassekamp 3-3a. Dat niettemin ook zonder intrekking voldaan wordt aan de geurnorm, betekent niet dat het milieubelang zodanig beperkt is dat er sprake is van een bijzondere omstandigheid waardoor de gevolgen van intrekking onevenredig zouden zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen. Die geurnorm staat immers op 10 OU/m³.

Dat leidt volgens de Handreiking bij de Wet geurhinder en veehouderij, bijlagen 6 en 7 tot 20 % geurgehinderden en daarmee een matig tot tamelijk slecht leefmilieu. Dat deze zeer matige bescherming als norm kennelijk acceptabel wordt bevonden, betekent niet dat er geen redelijk milieubelang is om de geurbelasting terug te dringen. Daarnaast blijkt uit de tabel op blz. 5 en uit de figuur op blz. 4 van het besluit wel degelijk dat het bedrijf, en dus ook stal 5, substantieel bijdraagt aan de geurbelasting van woningen aan de Hoogeindsestraat en aan de verminderde leefkwaliteit aan de zuidkant van de bebouwde kom van Rijkevoort.

Bovendien is evident dat de stikstofemissie uit stal 5 een bijdrage levert aan de stikstofproblematiek. Dat het bedrijf ook nog over een natuurvergunning beschikt, maakt dat niet anders. De stikstofproblematiek schaadt bovendien niet slechts Europeesrechtelijk beschermde Natura 2000-gebieden, waar de natuurvergunning op ziet, maar tevens andere natuurgebieden, waaronder zeer kwetsbare gebieden zoals aangewezen onder de Wet ammoniak en veehouderij. Wederom betekent hier dat het voldoen aan de wettelijke norm niet betekent dat er geen redelijk milieubelang is om de vergunning voor de stal in te trekken.

Het betekent bovendien niet dat de gevolgen van intrekking zodanig onevenredig zouden zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen.

De vereniging verzoekt U daarom dit besluit te vernietigen.

Hoogachtend,

Ir. A.K.M. van Hoof